

impact

Wereldlerarendag HELENA DESIRON

Wanneer ik dit schrijf, heerst de rush van 1 september. Meningen, opiniestukken, beelden, 'nieuws' en weetjes over scholen, leraren en onderwijs vliegen ons om de oren.

Wanneer je dit leest, is het schooljaar al wat gevorderd en het stof gaan liggen. Maar de juf en de meester staan er nog steeds, in de klas, nu iets minder in de aandacht. Voor een leraar is elke dag van tel.

Wat maakt een leraar bepalend? Wat maakt een leraar belangrijk? Wat is hij of zij 'waard'?

Wie geeft je levenslessen? Welke leraren onthouden we ons hele leven?

Ik weet niet precies hoe het geheugen werkt. Maar ik herinner me duidelijk de voorzichtige manier waarop juf Laurette van het tweede leerjaar mijn nog wiebelende geschrift stabiliseerde, terwijl haar zilveren armband zacht tikte op de bank. Hoe ze jaren later, toen ik een prijsje won met een opstel, mijn zesde klas spontaan binnen kwam gestormd, wild zwaaiend van "Ik wist het! Ik wist dat je het in je had!"

Een leraar kan in je geloven. Een leraar kan je meetrokken naar een nieuwe wereld, je over je kleine zelfbeeld heen tillen. Veel clichés, akkoord. Maar toch is het onmiskenbaar zo dat een leraar een blijvende indruk kan nalaten, zijn stempel kan drukken op je

interesses en ontwikkeling. Recente studies wijzen erop dat een goede kind-leraarband in de vroege puberteit tot vier jaar later kan doorwerken op zelfbeeld en positief gedrag van het kind.¹

En dat is dan nog maar in het (relatief) veilige West-Europa. In oorlogsgebieden waar het recht op onderwijs allerminst verzekerd is, lijkt dat aspect nog veel belangrijker. Meisjes hebben tweeënhalve keer meer kans om weggehouden te worden van school als ze in conflictgebieden wonen.² Als zo'n kind dan toch in de klas raakt, kijkt het met nog meer bewondering op naar die leraar die ondanks alles nog steeds vooraan staat. Is zijn waarde dan in grafieken en kwantificeerbare kenmerken te vatten?

Het onderwijs in Vlaanderen kan lijken op een kil labyrinth; een ivoren toren vol kennis, wetten en infrastructures. Maar wat je blijft is het persoonlijk verhaal. Een verhaal van mensen. Een verhaal van waarde(n) die de leraar doorgeeft, het gevoel dat je zelf als leerling naar waarde wordt geschat. Die leraar wiskunde die zonder aanleiding beweerde dat ik later vast journalist zou worden. En niet te vergeten, juf Gonda uit het derde kleuterklasje, juf Laurette uit het tweede studiejaar en alle andere leraren uit mijn basisschool. Want daar begint het toch wel. Impact is het magische woord. Die leraar die daar en dan impact op je heeft, vergeet je van je leven niet meer.

1. Pedro De Bruyckere, blog The Economy of Meaning 15-08-2016

2. Unesco, Education for All Global Monitoring Report, Policy Paper 21, Juni 2015